

Bevalt het verhaal je, burger Debuissou. De vrijheid woont op de rug van de slaven, de gelijkheid onder het bijl. Wil je mijn slaaf zijn, kleine Victor. Hou je van me. Dit zijn de lippen die je hebben gekust. *Slavin schildert haar een grote mond.* Ze kennen je huid nog, Victor Debuissou. Dit zijn de borsten, kleine Victor, die je verwarmd hebben. *Slavin schminkt haar tepels enz.* Ze zijn je mond en je handen niet vergeten. Dit is de huid die je zweet heeft gedronken. Dit is de schoot die je zaad heeft ontvangen, dat mijn hart verbrandt. *Slavin schildert haar een blauw hart.* Zie je de blauwe vlam. Weet je hoe ze op Cuba de weggelopen slaven vangen. Ze maken er jacht op met bloedhonden. En zo, burger Debuissou, zal ik terugnemen wat je hoer, de revolutie, me heeft afgepakt, mijn bezit. *Slaven als honden maken jacht op Debuissou, met de zweep aangevoerd door Galloudec, met HASSA-geroep door het vaderspook.* Met de tanden van mijn honden zal ik uit je bevlekte vlees bijten het spoor van mijn tranen, mijn zweet, mijn kreten van genot. Met de messen van hun klauwen uit je vel mijn bruidskleed snijden. Je adem, die naar de dode lichamen van de koninginnen smaakt, zal ik omzetten in de taal van de kwelling, die de slaven spreken. Ik zal je geslacht opeten en een tijger baren die de tijd verslindt, waarmee de horloges mijn lege hart kwellen. *Slavin zet haar een tijgermasker op.* GISTEREN BEN IK JE BEGINNEN/DODEN MIJN HART/NU HOU IK/VAN JE LIJK/ALS IK DOOD BEN/ZAL MIJN STOF OM JE ROEPEN. Ik zal je deze teef cadeau geven, kleine Victor, dan kun je haar vullen met je verdorven zaad. En vooraf zal ik haar laten afranselen, zodat jullie bloed zich kan vermengen. Hou je van me, Debuissou. Je moet een vrouw niet alleen laten.

Slaven nemen Galloudec de zweep af, doen de kast dicht, schminken Eerstelijde af, zetten Debuissou op de troon, Eerstelijde als voetbank, dossen Galloudec en Sasportas uit als Danton en Robespierre. Het Theater van de Revolutie is geopend. Terwijl de twee spelers en het publiek zich naar hun plaats begeven, is uit de kast de dialoog tussen de ouders te horen.

Vader Dat is de verrijzenis van het vlees. Want de worm knaagt eeuwig en het vuur dooft niet uit. **Moeder** Zit hij weer bij de hoeren. Krikkraak, zien jullie, nu is mijn hart gebroken. **Vader** Ik geef ze je cadeau, mijn zoon. Ik schenk je ze allebei, zwart en of blank. **Moeder** Neem dat mes uit mijn buik. Jullie geschilderde hoeren. **Vader** Op je knieën, schoft, en vraag mama dat ze je zegent. **Moeder** DAARGINDS OP DE BERGEN/DAAR WAAIT DE WIND/DAAR SLACHT MARIA/HET HE-MELSE KIND. Terug naar Groenland. Kom kinderen, daar geeft de zon elke dag warmte. **Vader** Sla dat idiote wijf haar smoel dicht.

SasportasRobespierre Op je plaats, Danton, aan de schandpaal van de geschiedenis. Ziet de parasiet die het brood van de hongerigen opvreet. De woesteling die de dochters van het volk

onteert. De verrader, die de neus ophaalt voor de reuk van het bloed, waarmee de revolutie het lichaam van de nieuwe samenleving wast. Danton, zal ik je eens zeggen waarom je geen bloed meer kunt zien. Revolutie, zei je. Naar de vleespotten grijpen, dat was jouw revolutie. Een gratis plaats in het bordeel. Daarvoor heb je je op de tribunes laten zien en succes geogst bij het gepeupel. De leeuw, die de aristocraten hun laarzen likt. Smaakt het speeksel van de Bourbons. Is het lekker warm in het gat van de monarchie. Durf, zei je. Schud maar met je gepoederde manen. Langer dan tot je hoofd valt onder het bijl der gerechtigheid zal je niet spotten met de deugd. Je kunt niet zeggen dat ik je niet gewaarschuwd heb, Danton. Nu zal de guillotine met je spreken, de nobele uitvinding van de nieuwe tijd, die over je heen zal trekken zoals over alle verraders. Haar taal zul je wel verstaan, je kon ze goed spreken in september. *Slaven slaan Galloudec zijn Danton-hoofd af, gooien het naar elkaar.* Galloudec kan het te pakken krijgen, hij steekt het onder zijn arm. Waarom klem je je mooie hoofd niet tussen je benen, Danton, waar, bij de luizen van je uitspattingen en de zweren van je ondeugd, je verstand zit. *Sasportas duwt het hoofd van Danton onder Galloudec's arm weg.* Galloudec kruipt achter het hoofd aan, zet het op. **GalloudecDanton** Mijn beurt nu. Kijk naar die aap met zijn kapotte kaak. De bloedzuiger, die zijn kwijl niet kan inhouden. Heb je teveel in je muil gestopt. Onkreukbare met je deugdentrommel. Voilà de dank van het vaderland: de vuist van een gendarm.

Slaven trekken het verband van Robespierre zijn hoofd, de onderkaak valt op de grond. Terwijl Sasportas naar onderkaak en verband aan het zoeken is. Is er wat gevallen. Ben je iets kwijt. Eigendom is diefstal. Voel je de wind in je hals. Dat is de vrijheid. *Sasportas heeft onderkaak en verband teruggevonden en maakt het hoofd van Robespierre weer compleet.* Pas op, Robespierre, dat je je slimme kop niet helemaal kwijtraakt, door de liefde van het volk. Revolutie, zei je. Het bijl der gerechtigheid, hé. De guillotine is geen broodfabriek. Economie, Horatio, economie. *Slaven slaan Sasportas het hoofd van Robespierre af en gebruiken het als voetbal.* Dat is de gelijkheid. LEVE DE REPUBLIEK. Heb ik je het niet gezegd: jij bent de volgende. *Begint mee voetbal te spelen met de slaven.* Dat is de broederlijkheid. *SasportasRobespierre huilt.* Wat heb je tegen voetbal. Entre nous: zal ik je vertellen, waarom je zo nodig mijn mooie hoofd moest hebben. Laat je broek eens zakken — wedden dat er stof uitkomt. Dames en heren. Het theater van de revolutie is geopend. **Attractie:** de man zonder onderlijf. Maximiliaan de Grote. Brave Max. De azijnpijser. De aftrekker van Arras. De bloedige Robespierre.

SasportasRobespierre zet zijn hoofd weer op Mijn naam staat in het pantheon van de geschiedenis.

GalloudecDanton IN HET BOS DAAR STAAT EEN MANNETJE
HEEL STIL EN STOM

HET HEEFT VAN ZUIVER PURPER EEN MANTELTIJDE OM

SasportasRobespierre Parasiet syfilislijder aristocratenknecht

GalloudecDanton Huichelaar eunuch lakei van Wallstreet

SasportasRobespierre Varken

GalloudecDanton Hyena

Vechten tot hun hoofden weer op grond liggen. Debuissou applaudiseert. Slaven sleuren hem van de troon, zetten Sasportas erop, Galloudec als voetbank. Kroning van Sasportas.

Sasportas Het theater van de blanke revolutie is ten einde. Victor Debuissou. We veroordelen je ter dood. Omdat je huid blank is. Omdat je gedachten onder je blanke huid blank zijn. Omdat je ogen de schoonheid van onze zusters hebben gezien. Omdat je handen de naaktheid van onze zusters hebben beroerd. Omdat je gedachten van hun borsten hebben gegeten van hun lijf van hun schaamstreek. Omdat je een bezitter bent, een meester. Daarom veroordelen we je ter dood. Victor Debuissou. De slangen zullen je stront opvreten, de krokodillen je reet, de piranha's je kloten. *Debuissou schreeuwt.* De ellende met jullie is, jullie kunnen niet sterven. Daarom doden jullie alles wat jullie tegenkomen. Voor jullie dode systemen, waarin geen plaats is voor extase. Voor jullie revoluties zonder geslacht. Hou je van deze vrouw. We nemen ze je af, dan sterf je gemakkelijker. Wie niets bezit, sterft makkelijker. Wat is nog van jou. Vlug wat, onze school is de tijd, hij komt niet weer. En geen zier voor didactiek, wie niet leert, sterft ook. Je huid. Van wie heb je ze afgestroopt. Je vlees onze honger. Je bloed zuigt onze aders leeg. Je gedachten, hé. Wie zweet er voor jullie gefilosofeer. Zelfs je pis en je drek zijn uitbuiting en slavernij. Om niet te spreken van je zaad: gedistilleerd uit dode lichamen. Nu is er niets meer van jou. Nu ben je niets. Nu kun je sterven. Begraaf hem.

Ik sta tussen mannen, die me onbekend zijn, in een oude lift. De metalen staven rammelen terwijl hij de hoogte ingaat. Ik ben gekleed als een bediende of als een arbeider op zondag. Ik heb zelfs een das omgedaan, de boord schuurt mijn hals, ik zweet. Als ik het hoofd beweeg, snoert de boord mijn keel dicht. Ik heb een afspraak met de chef (in gedachten noem ik hem Nummer Eén), zijn bureau is op de vierde etage, of was het de twintigste; als ik er over nadenk, ben ik al niet meer zeker. Het bericht van mijn afspraak met de chef (die ik in gedachten Nummer Eén noem) heeft me in de kelderverdieping bereikt, een uitgestrekt areaal met lege betonnen kamers en instructieborden in geval van bombardement. Ik neem aan dat het over een opdracht gaat, die men mij wil geven. Ik controleer of mijn das goed zit en trek de knoop vast. Ik zou graag een spiegel hebben om ook met mijn ogen te kunnen controleren hoe mijn das zit. Onmogelijk, een vreemde te vragen, hoe je das zit. De dassen van de andere mannen in de lift zitten onberispelijk. Enkelen onder hen lijken